

Προς Οφρύνιο

Ένα μικρό ιδιωτικό αυτοκίνητο, με επιβάτες τρεις γυναίκες, συγκρούστηκε μετωπικά με φορτηγό, στις αρχές του 1978, πάνω στο δρόμο Θεσσαλονίκης-Καβάλας, ακριβώς στη στροφή προς Οφρύνιο. Οι τρεις γυναίκες σκοτώθηκαν και φορτωμένες στην καρότσα μικρού αγροτικού ανατρεπόμενου πήραν το δρόμο για το νεκροτομείο της συμπρωτεύουσας. Ο συγγραφέας έτυχε μάρτυρας αυτού του δυστυχήματος.

Λίγες μέρες αργότερα και ολότελα συμπτωματικά, έκαμε τη γνωριμία μερικών προσώπων, που είχαν σχέση με εκείνα τα θύματα. Τον ίδιο καιρό συναντήθηκε με οδηγούς φορτηγών, όπου το περιστατικό συζητήθηκε επανειλημμένα, συμπληρώθηκε και καταγράφηκε στις εμπειρίες και στις σκέψεις: έγινε ιστορία, αναμασήθηκε, χωνεύτηκε. Η ιστορία μπήκε ως εικονογράφηση γύρω από το θάνατο, ώστε ο θάνατος να μαλακώσει και να γίνει αποδεκτός. Ο θάνατος ιστορήθηκε και ανάμεσα στις άλλες εικόνες, έχασε την κρυάδα του.

Δεν έπαψε να είναι κάτι ανεξήγητο, αλλά απόκτησε μορφή και όψη.

1.

Αυτές ξεκίνησαν την Παρασκευή από το Παγκράτι -οδός Αγίου Φανουρίου. Ξεκίνησαν με το χάραμα, να μην τις πιάσει η κίνηση και χασομερήσουν να βγουν από την Αθήνα και εκνευριστούν και αρχίσει άσχημα το ταξίδι τους. Οδηγούσε η Φιφή, δίπλα της η Ουρανία. Πίσω η πελάτισσα, που είχε έρθει από τόσο μακριά, από την Ξάνθη, να δει τους δικούς της εδώ και να ράψει κάτι φορεματάκια στις δύο αδερφές, σε αυτές την είχαν στείλει πως ήταν καλές μοδίστρες. Και είχε μείνει πράγματι πολύ ευχαριστημένη. Γνωρίστηκαν και έπιασαν φιλίες. Τις είχε καλέσει λοιπόν να πάνε μαζί της, να αφήσουν τις δουλειές, το μικρό διαμέρισμα στον έκτο όροφο που το πιάνει η φασαρία από την οδό Φιλολάου, που το πιάνει το κρύο, γιατί λειψή φτάνει εκεί πάνω η θέρμανση από το καλοριφέρ, να πάνε μαζί της στην Ξάνθη να περάσουν μερικές μέρες ξεκούραστα, με την ευκαιρία που έπεφτε Καθαρή Δευτέρα. Μόνη της ζούσε εκεί, χήρα ήταν, χώρος υπήρχε στο σπίτι της, μονοκατοικία τρία δωμάτια, χολ, λουτρό, κουζίνα και κηπάκος μπροστά: αρμπαρόριζες και δυόσμοι και γαρίφαλα και άλλα, τα χαλάει δυστυχώς η γάτα, δεν τα αφήνει να φτουρήσουν.

Καθόταν πίσω η κυρία Παυλίνα, γυναίκα ψηλή, στον καιρό της θα ήταν όμορφη, τώρα είχε σιτέψει, είχε απλώσει το κορμί της, είχε τσαλακωθεί το μούτρο της, δεν την έσωζε το κοκκινάδι και ο σοβάς. Κοντά της τα διάφορα

πακέτα με φαγώσιμα για το δρόμο, πράγματα αγοραστά, πιο πέρα τα τσαντάκια της.

Είχε προηγηθεί μεγάλη συζήτηση για αυτό το ταξίδι. Η Ουρανία έλεγε “πού να ξεσηκωθούμε τώρα, να πάμε τόσο μακριά, βλέπουμε μίαν άλλη φορά”. Μα η Φιφή είχε βάλει στο νου της να φύγει, όλος ο κόσμος κάπου πάει στον καιρό μας όταν φτάνει σχόλη, οι δουλειές δεν τελειώνουν ποτέ, ας περιμένουν οι πελάτισσες, κρίμα να έχεις αυτοκίνητο και να μην πας κάπου μέρες αργίες, τα έξοδα δεν είναι σπουδαία. Και στο σπίτι σου να μείνεις, πάλι τα λεφτά φεύγουν, ευκαιρία να κάμεις τέτοιο ταξίδι με παρέα, να πας φιλοξενούμενος...

2.

Εκείνος, ο Ηλίας, βρισκόταν την Παρασκευή το πρωί έξω από τη Θεσσαλονίκη. Το φορτηγό, διαξονικό, δεκαεννιά τόνοι μικτόβαρο, με μουτσούνα κοφτή, με μπιχλιμπίδια κρεμασμένα στο παρμπρίζ από μέσα, τα φώτα του χωνευτά στον προφυλακτήρα δεξιά και αριστερά, ανάμεσα σε γράμματα της καλλιγραφίας άσπρα και μαυριδερά που έλεγαν “Έρχομαι για σένα”, σκάει η βαλβίδα από τα καζανάκια των φρένων, λάμπες και διακόπτες στο ταμπλό, μήκε λίγο μετά τις έξι το πρωί στο εργοστάσιο γαλάτων σε τσίγκινα κουτιά, μόλις είχε πιάσει η πρώτη βάρδια, εργατιά από τα Κουφάλια, το Λουδία, τη Νέα Χαλκηδόνα και το Γιδά, που τον λένε τώρα Αλεξάνδρεια. Στο πρόγραμμα ήταν να φορτώσει κιβώτια για παράδοση σε πελάτες της Καβάλας.

Ο Ηλίας είχε κοιμηθεί στο κρεβάτι πίσω από το κάθισμα, να είναι βέβαιος ότι θα τον ξυπνούσαν τα λεωφορεία που θα έφερναν τους εργάτες, να είναι πρώτος, να φορτώσει πρώτος, να φορτώσει γρήγορα, να πάει στο καλό, να ξεφορτώσει στην Καβάλα και το νωρίτερο να γυρίσει στη Θεσσαλονίκη. Παρασκευή ξημέρωνε, τον περίμενε η Σοφία το απόβραδο, έτσι είχαν συμφωνήσει: τύχαινε να έχει άδεια σήμερα εκείνη. Και εξάλλου δε δουλεύει τα Σάββατα. Πολυτέλειες να πούμε.

Κοντός ο Ηλίας, κεφάλι και λαιμός ένα πράγμα, μουστακάκι ψαλιδισμένο, κοιλιά πεταχτή, που χαϊδεύεται στο τιμόνι. “Νιώθεις πως είσαι σώμα να πούμε με το αμάξι, διαφορετικά δεν κάνεις τη δουλειά σου”. Έτριψε τα μάτια του, ο ύπνος του μολυβένιος, η κούραση δεν αποπλένεται, σωριάζεται στην πλάτη σου και σε κονταίνει. Ντύθηκε, δηλαδή τράβηξε το πανταλόνι του καταπάνω και ίσιωσε το πουκάμισό του, θα έριχνε λίγο νερό στα μούτρα του μέσα στο εργοστάσιο. Θα έβγαζε λίγο από πάνω του από τη μυρουδιά του κουβούκλιου, μυρουδιά σιδηρικών, πετρελαίου, λιπαντικών, λάστιχου και πλαστικού, μυρουδιά ανακατεμένη με ιδρωτίλα,

που κολλάει στα στρωσίδια, ανάκατα με το τσιγάρο, που καίγεται ανάμεσα δείχτη και μεσαίου, καθώς το άλλο χέρι σφίγγει το τιμόνι και ο δρόμος φεύγει με έξι ταχύτητες, ξέχωρα οι βοηθητικές, όλες συγχρονισμένες, διπλοπεταλιά για να τις αλλάξεις και ο ταχογράφος μαστορεμένος να κολλάει στα εβδομήντα και το θηρίο να τσουλάει με ενενήντα χιλιόμετρα και βάλε, να σέρνεις έξι μέτρα καρότσα, έντεκα τόνοι ωφέλιμο, άσε το υπέρβαρο, να κάθεται ενάμισι μέτρο πάνω από τον κόσμο, επαγγελματίας, με κλαπέτα, ατμόσφαιρες, φλας και καθαριστήρες που μοιάζουν να σου σκουπίζουν τα μάτια. Καταμεσής στα μπιχλιμπίδια του παρμπρίζ, μια Παναγία κρεμασμένη, δώρο της μάνας του, χαρτί κολλημένο πάνω σε κάδρο πλαστικό περασμένο βερνίκι που κάνει σαν ασημένιο, ξεθώριασε το χαρτί, δεν παύει να είναι Παναγία.